

NIETS TE KIEZEN

KARMA BROWN

NIETS
TE
KIEZEN

Vertaling Irene Paridaans

HarperCollins

© 2016 Karma Brown
Oorspronkelijke titel: *The Choices We Make*
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1640 5
NUR 302
Eerste druk januari 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn zus Jenna, omdat zij me moeder heeft gemaakt.

WOORD VOORAF

Vaak zeggen mensen tegen mij dat mijn dochter mijn ogen heeft en dat ze sprekend op me lijkt. Ik vind dat heerlijk om te horen, omdat het me weer zo dankbaar maakt voor de manier waarop zij in mijn leven is gekomen.

De eerste keer dat mijn man en ik over kinderen praatten, was in de spreekkamer van mijn oncoloog, waar ik, dertig jaar oud, verslagen zat te sidderen na de diagnose kanker. Behalve woorden als 'chemotherapie' en 'bestraling' kreeg ik ook te horen dat de levensreddende behandeling een slopende misselijkheid, vermoeidheid en haaruitval met zich mee zou brengen. En het kon me ook mijn vruchtbaarheid kosten. Dus de eerste keer dat mijn man en ik het over het krijgen van kinderen hadden, wist ik meteen dat ik waarschijnlijk nooit moeder zou worden.

Gelukkig hield mijn oncoloog rekening met de toekomst en hield ze de mogelijkheid van het moederschap open. We ondergingen haastige en uitputtende hormoonbehandelingen, die uiteindelijk eenentwintig ingevroren embryo's opleverden, helemaal klaar voor het moment dat ik kankervrij zou zijn en aan een gezin zou willen beginnen.

Ondanks al die embryo's en een karrenvracht aan goede wil bleek mijn lichaam te zeer beschadigd te zijn door de behandeling om nog zwanger te kunnen worden. Maar mijn zus Jenna had beloofd dat ze een kind voor me zou dragen als dat nodig was, en zonder te aarzelen was dat precies wat ze deed. Met die belofte en een van onze perfecte embryo's maakte Jenna ons door middel van het draagmoederschap in juni 2008 tot ouders.

Wij hebben er 1825 dagen over gedaan om ouders te worden. Het was geen makkelijke weg, en ondanks het happy end kan ik het niemand aanbevelen. Maar alle injecties, procedures, medicijnen, zorgen, uitdagingen en dollars die het heeft gekost, waren het waard. Want ik ben moeder.

Niets te kiezen is niet ons verhaal. Maar mijn ervaringen zijn er wel in verweven, net als mijn dankbaarheid jegens mijn zus en al die vrouwen die andere mensen hebben geholpen ouder te worden – een geschenk dat nooit vanzelfsprekend is.

Niemand komt ongeschonden door het leven heen, en later
blijken mensen juist op de geschonden plekken het sterkst te
zijn.

ERNEST HEMINGWAY

1

HANNAH

Als op een dinsdagavond om zeven uur de telefoon gaat, vind ik dat wel vreemd, maar niet verontrustend. Dat bewaar je voor telefoontjes midden in de nacht, waar je paniekerig van wakker schrikt en dan zeker weet dat er iemand dood is. Normaal gesproken neem ik onze vaste telefoon, een antiek geval uit mijn middelbareschooltijd, zo primitief dat hij niet eens een display heeft, niet eens op. Ben vindt dat we de vaste lijn op moeten zeggen, omdat er toch niemand gebruik van maakt, behalve telemarketeers, af en toe mijn moeder en mijn beste vriendin Kate, meestal per ongeluk omdat ze een irrationele angst heeft om haar adresbestand te updaten.

Omdat mijn moeder die avond naar haar bridgeclub is en ik Kate een uur geleden nog gesproken heb, bedenk ik dat het een telemarketeer moet zijn, en dus ga ik gewoon door met het snijden van de paprika's voor de fajita's en wacht op het antwoordapparaat – uit dezelfde eeuw als de telefoon.

'Hannah? Ben je thuis?' De stem klinkt gespannen, onzeker, maar vertrouwd.

Ik struikel over de hond, die midden op de keukenvloer ligt te slapen, veeg mijn handen af aan mijn spijkerbroek en grijp de telefoon.

'Hallo? David?' Onze pup, die nu wakker is, hapt naar mijn been. Het hoge piepgeluidje dat voor blaffen door moet gaan, is eerder

grappig dan irritant. ‘Af, Clover!’ fluister ik, en ik probeer te klinken als een leider, zoals de man van de puppytraining me heeft geleerd. Clover negeert me en doet een nieuwe uitval naar de zoom van mijn broek. Vragend om hulp kijk ik naar Ben, maar die zit op de bank zijn tablet te lezen en heeft niks in de gaten.

‘Hannah...’ David noemt opnieuw mijn naam, dit keer gehaast. Alsof hij de hele tijd zijn adem heeft ingehouden en nu eindelijk mag uitademen. Voorzichtig schud ik Clover van mijn been af, haal een hondenkoekje uit mijn broekzak en gooi dat in de richting van de bank. Ze rent er meteen achteraan; daarna springt ze op de bank, kruipt met haar kleine, pluizige, witte lijfje tegen Ben aan en eet het koekje op.

Ben aait haar over haar kopje en zegt: ‘Braaf.’

Ik leg mijn hand over het mondstuk van de telefoon en voordat ik antwoord geef, zeg ik tegen Clover: ‘Vergeet niet wie je te eten geeft.’

‘Hoi, David. Hoe laat zijn jij en Kate hier? Mijn ongeduldige en kennelijk uitgehongerde echtgenoot heeft de guacamole al bijna op.’ Ik kijk naar Ben, en hij lacht en pakt zijn telefoon van het voetenbankje, die onder een berg tijdschriften en hondenspeeltjes begraven lag. Hij kijkt op zijn schermje en daarna met een zorgelijke blik naar mij. De angst slaat me om het hart als ik aan mijn telefoon denk, die in de badkamer op het planchet ligt. Ik tik met mijn pink tegen de gebogen hoorn van de telefoon, en een naar voorgevoel bekruipt me. ‘Wacht, hoe kom jij aan dit nummer?’

Ben gaat abrupt staan, waardoor Clover van zijn schoot tuimelt.

Op dat moment realiseer ik me dat David niet antwoordt omdat hij huilt. Plotseling hoor ik ook een heleboel andere geluiden. Piepjes, als een wekker die niet afgezet wordt. Een vervormde stem door een luidspreker. Mensen die druk zijn, belangrijke dingen doen.

‘David, waar ben je?’

Ben staat nu naast me en laat me het schermpje van zijn telefoon zien. Een hele serie gemiste oproepen van David.

‘Hannah... ik ben in het ziekenhuis... ik weet niet wat er is gebeurd... het ging allemaal prima, en toen opeens...’

‘Wat is er?’ Mijn hart gaat als een razende tekeer. ‘Is er iets met een van de meisjes?’ Kate moet helemaal in paniek zijn, omdat David met haar toestel belt. De angst beneemt me nu zo ongeveer de adem.

Het antwoord van David verandert mijn leven voorgoed.

VEERTIEN MAANDEN EERDER

2

KATE

Juni

Voor de vijftiende keer in vijf minuten keek ik op mijn telefoon.

‘Bel me,’ zei ik tegen David. ‘Ik wil weten of het goed gaat.’

‘Het gaat heus wel goed,’ zei David terwijl hij bananen en aardbeien in kleine stukjes stond te snijden. Zelfs nu onze meisjes elf en zeven waren, wilde David, die ambulancebroeder was, nog altijd per se hun eten in stukjes snijden om te voorkomen dat ze erin zouden stikken.

David likte het aardbeiensap van zijn vingers en keek me aan. ‘Geef haar even de tijd, Katie. Het is nog geen zes uur.’

‘Ik weet het, maar ik had er dit keer zo’n goed gevoel over. En als ze goed nieuws had, dan zou ze nu toch onderhand wel gebeld hebben? Of niet?’

David schraapte het fruit in de schaaltes van de meisjes en zette ze op tafel naast hun etensborden – drumsticks met wortel en komkommer. ‘Ava! Josie! Eten!’ brulde hij naar boven voordat hij weer de keuken in liep.

‘Als het goed nieuws is, willen zij en Ben het misschien eerst even samen vieren,’ zei hij. ‘En als het slecht nieuws is? Misschien is ze nog niet zover om het te vertellen.’

De meisjes kwamen de keuken in gerend. ‘Wat eten we?’ vroeg Ava, de oudste.

‘Kip met groenten,’ zei ik terwijl ik twee glazen melk inschonk en die aan Ava gaf. Ik vulde mijn wijnglas bij en gaf David een biertje. Hij had morgenvroeg pas weer dienst, en dat betekende dat we rustig samen konden eten als de meisjes naar bed waren en de hele avond Netflix konden kijken.

‘Ik lust geen kip,’ zei Josie, en ze haalde haar neus op.

‘Wel waar,’ antwoordde David, die haar stoel wat dichter naar de tafel schoof nadat ze was gaan zitten. Ze protesteerde door haar bord van zich af te duwen.

‘Niet waar!’ Josie sloeg haar armen over elkaar, en ik probeerde mijn glimlach achter mijn wijnglas te verbergen. Als ze boos was, leek ze precies op David, haar donkerblonde wenkbrauwen samengeknepen tot een strakke V.

‘Sinds wanneer niet, schattekje?’ Ik ging tegenover haar aan tafel zitten en schoof haar bord terug terwijl ik een slokje van mijn wijn nam. Josie was mijn zoetzure kind – het ene moment kroop ze zielstevreden tegen je aan en het volgende sloeg ze met de deuren en riep dat het leven niet eerlijk was en uitermate teleurstellend. We hadden haar vernoemd naar mijn oma, Josephine, die tijdens de oorlog vroedvrouw was geweest en met wie je, als je de familie verhalen mocht geloven, niet moest sollen. Ik had slechts vage herinneringen aan oma Josephine, die een dag na mijn zesde verjaardag was overleden. Ik wist wel dat ze van die rood-witte pepermuntjes onder in haar tas had, die meestal aan oude zakdoekjes vastgekleefd zaten, dat ze elke ochtend een scheut whisky in haar thee gooide en dat ze veel last had van migraine – iets wat ik helaas van haar had geërfd.

‘Sinds ze Chicken Run heeft gekeken bij oma,’ zei Ava, die enthousiast in haar drumstick beet. Josie was mijn luidruchtige en emotio-

nele kind; Ava was veel gelijkmatiger, een beetje zoals David, en meestal zat ze met haar neus in een boek. Maar ze had een geweldig gevoel voor humor, dat ik graag voor mijn rekening nam, en ze wist precies op welke knoppen ze bij haar zusje moest drukken.

Wat dat betrof zag ze nu haar kans schoon, en ze scheurde met haar tanden een flink stuk kippenvlees af, kauwde luidruchtig, boog zich naar Josie toe en maakte smakgeluiden met haar lippen. Ik wierp Ava een waarschuwende blik toe en stond op om voor Josie een boterham met pindakaas en honing te maken, waarvan ik de korstjes afsneed, hoewel ik wist dat ik daar eerderdaags mee op moest houden. Ik legde de boterham op haar bord en pakte zelf het kippenpootje, waarbij ik Davids blik probeerde te vermijden. We hadden juist de avond daarvoor nog ruziegemaakt over het feit dat ik veel te snel toegaf als de meisjes iets niet wilden eten.

Ik kloof de drumstick af en keek weer op mijn telefoon.

‘Kate, het komt goed.’ David dronk de laatste slok uit zijn bierflesje. Hij stond op, haalde er nog een uit de koelkast en kuste me onderweg op mijn hoofd voordat hij weer aan tafel kwam zitten.

Maar ik wist dat het niet zo was. Hannah was al vijfentwintig jaar mijn beste vriendin, en ik kende haar beter dan wie dan ook.

3

HANNAH

Ben en ik waren 2190 dagen getrouwd, en bijna elke dag hadden we geprobeerd om zwanger te worden.

We leerden elkaar kennen in Jamaica, op de bruiloft van mijn studievriendin Jasmine, die een nicht bleek te zijn van Ben. Hij was lang en grappig en goed in zinloze kunstjes, zoals een zoutvaatje op één punt laten balanceren of een dollarbiljet opvouwen tot een piepklein T-shirtje, wat ik onweerstaanbaar charmant vond, zeker na een paar glazen rum-punch. Dankzij zijn Jamaicaanse moeder had zijn huid de kleur van sterke thee met een flinke scheut room, en van zijn Amerikaanse vader had hij blauwe ogen geërfd. Ben vertelde me het ene verhaal na het andere over zijn jeugd in Jamaica, waar zijn moeder kokkin was geweest en zijn vader de hoofdarchitect bij de bouw van een keten luxe resorts op het eiland.

We dronken te veel en dansten, en na een nachtelijke duik in de oceaan struikelden we terug naar mijn hotelkamer. Het was zo'n perfecte avond, zo eentje waar je later aan terugdenkt als het leven tegengit. De laatste tijd moet ik vaak aan deze avond terugdenken.

Nu, zes jaar later, zou ik inmiddels gewend moeten zijn aan dat ene streepje op de zwangerschapstest, of de tekst 'niet zwanger', maar elke keer schrik ik er weer van. De tijd van de fles wijn, de benen in de lucht en gegiechel bij het idee dat we zojuist iets babyachtigs gemaakt had-

den, lag allang achter ons. En hoewel we wel actief probeerden om zwanger te worden, hadden we nog maar zelden seks. Ik miste de seks.

Ik was een expert geworden in het beantwoorden van de kwetsende en weinig subtiele, ofschoon misschien welgemeende vraag: ‘En, wanneer krijgen jullie een baby?’ Ik antwoordde niet langer enthousiast: ‘Wordt aan gewerkt!’ zoals ik een tijdlang had gedaan; ik zei nu gewoonweg: ‘Hopelijk duurt het niet lang meer.’ De gedachte dat Ben en ik geen kind hadden doordat we het domweg niet probeerden, maakte me woedend.

God, we deden zo ontzettend ons best.

Ik schrok van de kloep op de deur en liet het plastic teststaafje uit mijn handen vallen.

‘Hannah? Alles goed?’

Ik schraapte mijn keel. ‘Ik kom eraan.’ Ik raapte het witte staafje met dat ene donkerblauwe streepje op, gooide het harder dan nodig was in de prullenbak en smeed er een prop samengeknepen tissues bovenop. Ik had Ben beloofd om deze keer niet zelf een test te doen en het telefoontje van de huisarts af te wachten met de officiële resultaten van het bloedonderzoek. Maar het viel niet mee om met de gewoonte te breken.

Even later deed ik de deur open en stapte de overloop op, teleurgesteld dat Ben niet op me stond te wachten, maar wetend dat ik geïrriteerd zou zijn als dat wel zo was. Ik trof hem in de keuken aan, zittend aan het kookeiland met een sixpack Anchor Brewery-bier en een bosje gele tulpen – twee van mijn favoriete dingen. Mijn telefoon trilde in mijn hand, en ik keek op het scherm: West Coast Fertility & Associates, de vruchtbaarheidskliniek. Het had geen zin om op te nemen.

Ik begon te huilen. Verdomme.

‘Ach, lieve schat.’ Ben sprong van zijn kruk af en sloeg zijn armen om me heen.

‘Stomme hormonen,’ snotterde ik met mijn gezicht tegen zijn borst.

Toen ik mijn hoofd terugtrok, zag ik een natte plek op zijn geruite overhemd, die ik vergeefs probeerde weg te poetsen met de mouw van mijn trui.

Ben sloeg zijn armen om mijn middel, leunde achterover en keek me in de ogen. ‘Het komt echt wel goed. Je zult het zien.’

Ik knikte.

‘Volgende maand gaan we voor de in vitro, en daar heb ik een heel goed gevoel over,’ zei hij.

Ik knikte weer. ‘Bedankt voor de bloemen,’ zei ik terwijl ik mijn nek uitrekte om naar de tulpen op het aanrecht te kijken. Ik wilde het niet hebben over volgende maand. Of over IVF. ‘En voor het bier. Ik neem aan dat er tenminste drie voor mij zijn?’

Ben lachte. ‘Tja, ik nam aan dat je daar wel behoefte aan had,’ zei hij. ‘En zo niet, dan ben ik bereid ze allemaal zelf op te drinken.’ Hij knipogde naar me, en ik ging op mijn tenen staan om hem te kussen.

‘Ik hou van je, Ben Matthews.’

‘Ik ook van jou, Hannah Matthews.’

Ik maakte me los uit zijn omhelzing. ‘Hoor eens, ik moet eerst even Kate bellen. Je weet hoe ze zich zorgen kan maken.’

‘Ik denk dat ze wel één biertje kan wachten,’ zei Ben terwijl hij twee flesjes opentrok. ‘Alsjeblieft.’

‘Dank je wel.’ Ik nam het biertje aan en pakte toen mijn telefoon. ‘Ik ben zo terug, oké?’

Ben knikte, nam een slok uit zijn flesje en ging op de bank zitten. Ik liep naar de slaapkamer boven en deed de deur achter me dicht. Ik legde de telefoon op het nachtkastje, zette het biertje ernaast en pakte toen een kussen van het bed.

Ik stopte mijn gezicht in het kussen, drukte zo hard dat mijn knokkels zich in mijn wangen boorden en gilde in het sloop van Egyptisch satijn tot mijn keel er pijn van deed en ik naar adem snakte.

4

KATE

‘Niet over de meisjes praten, of over baby’s, of over iets wat te maken heeft met eicellen of sperma.’ Ik haalde de tacoschelpen uit de voorraadkast, legde ze op de bakplaat en schoof ze de oven in. David roerde in het sudderende rundvlees op het fornuis en deed er nog wat extra chilivlokken bij.

‘Hoezo zou ik over eicellen en sperma beginnen?’ vroeg hij voor hij over een lepel vlees blies en die in zijn mond stak. Hij vloekte binnensmonds, pakte zijn glas water dat op het aanrecht stond en nam een flinke slok.

‘Is het te heet? Heb je er te veel pepertjes in gedaan?’ vroeg ik, ook al was het niet aan mij om commentaar te leveren op zijn kookkunst. Ik was – altijd geweest – een vreselijke kok, een gebrek in mijn opvoeding. Mijn moeder kon precies vijf gerechten klaarmaken: gratineerde aardappelen met ham, spinazietaart, pasta met rode saus, enchillada’s met kip en een stoofschotel met kalkoen. Dankzij David had ik sindsdien geleerd om pannenkoeken te bakken, kip te braden en een fatsoenlijke mediterrane salade te maken, maar we waren allemaal heel gelukkig met het feit dat hij meestal kookte. ‘Het is heet qua temperatuur, niet qua pepers,’ zei hij. ‘De smaak is perfect.’

‘Ik voel me de hele tijd zo schuldig,’ zei ik, en ik zuchtte diep. Ik deed de margaritamix in de blender met twee kopjes ijs en schreuw-

de over de herrie heen: ‘Bij ons was het zo makkelijk. Ik bedoel, je hebt me amper aangeraakt. Waarom lukt het bij hen dan niet? Eén keertje maar.’

Net toen ik een zoutrandje op de cocktailglazen aanbracht, ging de bel.

‘Denk eraan, er is niets veranderd,’ zei ik toen ik de keuken uit rende.

‘Gesnapt. Geen eieren, geen sperma. Niets veranderd.’ David goot het rundvlees in een grote schaal en zette die op het aanrecht naast het blad met tomaten, gesneden ui, pepers, sla, salsa en kaas.

Ik deed de deur open, wierp één blik op Hannah en schoot meteen vol.

‘Shit, shit, shit!’ Woedend veegde ik mijn tranen weg. Ik was weliswaar de huiler van ons tweeën, maar ik had me heilig voorgenomen vanavond geen traan te laten. ‘Sorry. Ik ben een ramp.’

Hannah haalde een zakdoekje tevoorschijn en gaf het aan mij. ‘En bedankt. Nu krijgt Ben twintig dollar van me.’

‘Hè? Hadden jullie gewed of ik zou huilen?’

‘Ik wist dat je zou huilen,’ zei Ben, die zich naar me toe boog om me op mijn wang te kussen.

‘Ik zei dat je het in elk geval droog zou houden tot na het eerste rondje margarita’s.’ Hannah gaf me een schaal met haar beroemde guacamole en een grote Tupperware-bak. ‘Ik móést even iets bakken,’ zei ze schouderophalend. ‘Muffins met chocolade en pinda-kaas.’

‘Oké, Katie heeft de avond nu wel zo’n beetje verpest,’ zei David, die een beetje ineenkromp toen ik hem in zijn arm kneep. ‘Ik vind het heel erg voor jullie, jongens.’ Hij gaf Ben een hand en omvatte met zijn andere hand diens bovenarm.

‘Dank je,’ zei Ben. Hannah keek naar beneden, haar lange paar-

denstaart viel over haar schouder. Ik wist dat ze zich nauwelijks kon beheersen.

‘De margarita’s zijn klaar, en in die van jou doe ik een extra shotje,’ zei ik, en ik pakte haar hand en trok haar mee naar de keuken. ‘Kom op, we moeten ons nodig bezatten.’ David liep achter Hannah aan en wreef zachtjes over haar schouders terwijl we allemaal naar de keuken liepen. Ze waren allebei blond en ongeveer even lang – David was maar een paar centimeter langer dan Hannah – en vaak graptten we dat ik met de mannelijke uitvoering van mijn beste vriendin was getrouwd.

‘Doe maar twee extra shots,’ zei Hannah, die aan de keukenbar ging zitten en een diepe, trillende zucht slaakte.

‘Doe ik!’ Ik goot een extra scheut tequila in haar glas, en iedereen lachte.

Drie rondjes margarita’s, een fles rode wijn, een berg taco’s en drie spelletjes triviant later was Hannah dronken en lag ze naast me op de bank te snurken. Ik keek naar haar, veegde een haarlok uit haar gezicht en legde mijn hand op haar wang. ‘Ik ga je helpen, Hannah. Ik heb nog geen idee hoe, maar ik ga zorgen dat het goed komt.’